

úplaty — po výtce přihlíženo k osobním vlastnostem uchazečovým, plyne z povahy věci samé. Nejinak jest tomu, byla-li myslivost propachtována veřejnou dražbou. Zákon sám činí ovšem způsobilost pachtýřovu závislou pouze na tom, zda mu lze vydati honební lístek (§ 16, 28 honeb. zák.). Leč honební výbor může zajisté vhodně upravenými dražebními podmínkami obmeziti okruh uchazečů na př. na příslušníky téže obce, téžež okresu neb ve směrech jiných. Může si po, případě též vyhraditi právo, odstoupiti od dražby, nebude-li pokládati vydražitele za způsobilého. Zákon v tom směru obezřetnosti honebního výboru nikterak neobmezuje a nelze opačný úmysl z něho vyčísti, kdyžtě v případě, shora uvedeném (výkon honitby společenstvem), tak opatrně si počíná. Zásada, právě uvedená, byla by však zcela zvrácena, kdyby byl podpacht myslivosti dovolen. Nastala by možnost obcházení zákona, jež i dovolání ku konci svých vývodu připouští, pachtýř by mohl zcela libovolně, neohlížeje se na zájem honebního společenstva a tím i na zájem veřejný, dáti myslivost v podpacht komukoliv, výběr pachtýřů společenstvem stal by se zcela bezvýznamným a revír hleděl by přechásto vstříc vyplenění. Tím není řečeno, že by snad nemohly nastati i případy opačné, jak uplatňuje dovolání, tvrdíc, že žalovaný podpachtýř zvelebil revír, žalujícím pachtýřem vybitý, leč to jsou případy řídké, nehledíc k tomu, že jde o pouhé tvrzení, jehož podstatností netřeba se obírat, ježto tu jde pouze o zásadní řešení otázky právní, již ostatně dlužno řešiti jednoduše. Vývody dovolání, pokud zabývají se právem, platným na Moravě a ve Slezsku, jsou zcela lichými, jdeť o zcela různou úpravu práva, a netřeba se jimi zabývat. Z důvodů uvedených trvá dovolací soud při svém názoru, že podpacht myslivosti není dovolen, vysloveném již v rozhodnutí z 29. října 1919, č. j. Rv I 492/19/1 čís. 309 civ. sb.

Čís. 1857.

Pro nárok na dodání určitého množství zastupitelných věcí jest přípustna exekuce pouze dle § 346 ex. ř., nikoliv dle § 353 ex. ř.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R II 311/22.)

Soud první stolice povolil exekuci zmocněním vymáhajícího věřitele, by si na dlužníkův náklad opatřil odjinud 10.000 kg vinného kamene. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Stěžovateli nutno přisvědčiti v tom, že dle exekučního řádu nelze přisouzený nárok na dodání 10.000 kg vinného kamene vymáhati exekučně tím způsobem, aby žalobce byl zmocněn, toto zboží si prostřednictvím jiné firmy na účet firmy žalované opatřiti. Exekuci na vydání movitých věcí lze vésti jenom dle §§ 346 a 347 ex. ř. totiž tím způsobem, že výkonný orgán tyto věci dlužníku odebere a vymáhajícímu věřiteli odevzdá. Kde takový způsob exekuce není možným, nezbyvá, než aby vymáhající věřitel uplatňoval svou škodu dle § 368 ex. ř. Že nemůže vésti exekuci způsobem navrhaným, který v § 368 ex. ř. jest upraven, jde zřejmě na jevo, z nadpisu § 353 ex. ř., podle kterého tento způsob exekuce platí jenom pro vydobytí jiných jednání, než která v §§ 346 a 352 ex. ř. jsou zmíněna, a neplatí tedy pro nároky na vydání movitých věcí, upravené v §§ 346

až 348 ex. ř. Z materiálů k §§ 346 až 348 ex. ř. plyne, že dříve platné exekční právo, které nákup zastupitelných věcí movitých na účet dlužníka v § 308 vř. s. ř. připouštělo, bylo úmyslně změneno tím způsobem, že toto právo bylo vymáhajícímu věřiteli vzato.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Rekurs není odůvodněn, rozhodnutí rekursního soudu jest úplně správné a v zákoně odůvodněno, a stačí stěžovatelku poukázat na důvody jeho, v nichž se vhodným rozlišováním nároku dle § 346 ex. ř. a nároků na vykonání »jiných« činů dle § 353 ex. ř. děje výslovně zmínka o tom, že dle materiálů k ex. řádu byl pro nároky na dodání určitého množství věcí zastupitelných pořad exekuce po rozumu § 353 ex. ř., dle dřívějšího práva (§ 308 všeobec. soudn. ř.) přípustný, úmyslně vyloučen. K vyvrácení vývodu stěžovatelky budiž uveden doslov dotyčného odstavce materiálů str. 581 a 582. »Dlužno-li plniti věci dle druhu určité, nedoporučuje se věřitele zmocniti, by věci, dlužníkem nesplněné, na účet jeho nakoupil (srv. předpis § 308 vř. s. ř.). Užívá se bez toho tohoto dovolení již dnes zřídka. Takový předpis měl by v zápětí, že předem musilo by býti o tom jednáno, za kterých podmínek se taková koupě státi může a musila by pak ještě žádána býti jistá soudcovská kontrola při provedení koupě. Vznikají další obtíže, zda prodej správně vykonán byl; jmenovitě při zboží a papírech, jež podléhají kolísání cen přichází pak také moment včasnosti v popředí, a konečně splývá náhrada prozatím vynaložených peněz na koupi s náhradou interese.« Bude tudíž jednodušším a k vyvarování se těmto obtížím žádoucím, ponechatí vymáhajícímu věřiteli, jak si vyplní mezeru, jež mu odepřením plnění dlužníkem vzešla. Z těchto důvodů a vzhledem na snadnější procesuální prokazatelnost příslušných nároků na náhradu škody dle nového soudního řízení bylo opuštěno od převzetí § 308 vř. s. ř. do soustavy nového ex. řádu. Z cit. motivů vyplývá zřejmě neoprávněnost stížnosti a netřeba k vyvrácení v ní obsažených právních úvah ničeho dále přičiňovati.

Čís. 1858.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Proti usnesení rekursního soudu o výpovědi ze zabraného majetku, jež doručeno bylo před účinností novely ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n., přípustným jest recurs na Nejvyšší soud. Lhůtu k tomuto rekursu dlužno počítati ode dne doručení napadeného usnesení.

Náležitosti výpovědi jest posuzovati dle předpisů, plativších v době jejího podání.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R II 362/22.)

Soud první stolice doručil hospodařící osobě výpověď Státního pozemkového úřadu ze zabraného majetku. Rekursní soud usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.